

cen afgav Sovjetunionen en retligt bindende erklæring vedrørende nogle i erklæringen anførte forpligtelser uden for Traktatens rammer (bilag 4).

Hovedindholdet af disse forpligtelser består i, at Sovjetunionen ikke må forøge de eksisterende våbenbeholdninger i marineinfanteriet, kystforsvarsstyrkerne og de strategiske raketstyrker. Selv om materiellet i disse styrker ikke bliver omfattet af Traktaten, vil de pågældende våben i marineinfanteriet og kystforsvarsstyrkerne i praksis tælle med under lofterne, idet Sovjetunionen forpligter sig til at destruere eller konvertere et tilsvarende antal andre våben (i hærstyrkerne) af de pågældende kategorier ud over reduktionsforpligtelserne i øvrigt. Dog vil kun halvdelen af disse våben blive destrueret eller konverteret inden for anvendelsesområdet, resten vil blive gennemført bag Ural. Ifølge forståelsen henregnes de strategiske raketstyrkers køretøjer under undtagelsesbestemmelserne i artikel III (paragraf 1 F).

Danmark og de øvrige deltagerstater tilsluttede sig i ligeledes retligt bindende, enslydende svarerklæringer, at den sovjetiske erklæring udgør et tilfredsstillende grundlag for at tage skridt til ratifikation og gennemførelse af Traktaten (bilag 5).

Ved de erklæringer, som på den ekstraordinære CFE-konference blev afgivet mellem Sovjetunionen på den ene side og hver af de 21 øvrige deltagerstater på den anden side, er der således indgået en folkeretligt bindende, separat international aftale, som kan betragtes som et supplement til CFE-traktaten vedrørende dennes gennemførelse.

Den ekstraordinære konference afsluttedes med, at de 22 deltagerstater vedtog en fælles erklæring om, at de på konferencen udvekslede erklæringer udgør et tilfredsstillende grundlag for at tage skridt til ratifikation og gennemførelse af Traktaten (bilag 6).

På mødet i den fælles konsultationsgruppe afgav Sovjetunionen en politisk forpligtende erklæring vedrørende de beholdninger af traktatbegrænset materiel, som er trukket tilbage til områder øst for Ural (bilag 7).

Ifølge erklæringen vil Sovjetunionen give udførlige oplysninger om det bag Ural tilbagetrukne materiel med status herfor pr. den 1. juli 1991. Sovjetunionen forpligter sig til i løbet af 1991 - 1995 at destruere eller konvertere i alt mindst 6.000 kampvogne, 1.500 pansrede kampkøretøjer og 7.000 artilleripjecer ud over de våben, som man har forpligtet sig til at destruere eller konvertere ifølge den folkeretligt bindende erklæring, og som i øvrigt skal de-

strueres eller konverteres som følge af Sovjetunionens reduktionsforpligtelser i medfør af Traktaten. Materiellet i depot bag Ural vil blive opbevaret adskilt efter kategori, og på en sådan måde, at det ikke vil kunne tjene som grundlag for etableringen af en strategisk reserve. Der vil endvidere blive givet oplysninger om antal våbensystemer pr. kategori i depoter og om disses geografiske placering.

2. Erklæring vedrørende undtagelse af de baltiske stater fra Traktatens anvendelsesområde.

Efter at Estland, Letland og Litauen havde opnået internationalt anerkendt uafhængighed i begyndelsen af september måned 1991, opstod spørgsmålet om, hvorledes man skulle forholde sig til den politiske og folkeretlige realitet, at de tre baltiske staters territorier ikke længere udgør en del af CFE-traktatens anvendelsesområde. Samtidig var det i klar vestlig interesse, at de betydelige mængder materiel hos de sovjetiske styrker i Baltikum fortsat skulle være omfattet af Traktatens bestemmelser, herunder tælles med under Sovjetunionens maksimalt tilladte nationale beholdninger og dermed indgå i den sovjetiske reduktionsforpligtelse, samt være genstand for inspektioner.

I en erklæring (bilag 8), som blev afgivet af formanden for den fælles konsultationsgruppe på et ekstraordinært møde den 18. oktober 1991, tager deltagerstaterne til efterretning, at Traktatens anvendelsesområde ikke omfatter Estlands, Letlands og Litauens territorier.

I erklæringen gengives teksten til en erklæring fra Sovjetunionens repræsentant om, at Sovjetunionen vil behandle sit materiel i de baltiske stater som værende omfattet af samtlige Traktatens bestemmelser og af de til denne knyttede dokumenter. Det hedder udtrykkeligt i den sovjetiske erklæring, at den er juridisk bindende og skal have samme varighed som Traktaten. Endvidere gengives indholdet af enslydende erklæringer fra de øvrige 21 deltagerstater med samme ordlyd om det sovjetiske materiel som i den sovjetiske erklæring.

Endelig anerkender samtlige deltagerstater i erklæringen, at inspektion af det omhandlede materiel på Estlands, Letlands og Litauens territorier vil kræve disse staters samtykke og samarbejde.

Formandserklæringen vil ifølge sin egen ordlyd blive tilsendt deponitaren og deponeret sammen med ratifikationsinstrumenterne.